

Arrest

nr. 231 610 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat V. HENRION en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 9 september 1983 te Caracas in de gelijknamige staat. U woonde heel uw leven in Caracas. U huurde in Venezuela een kamer in het huis van uw zus waar u woonde met uw gezin. U werkt al vanaf uw dertien jaar in verschillende sectoren en tot augustus 2015 werkte u gedurende één jaar als valet-parkeerder in een uitgaansbuurt van Caracas.

U verliet Venezuela een eerste keer op 1 november 2015 voor de Dominicaanse Republiek om er werk te zoeken en uw familie te helpen. De economische situatie en veiligheidssituatie in Venezuela werden namelijk steeds slechter. U werkte er vijftien dagen op het strand als verkoper maar zonder werkvergunning. U keerde terug naar Venezuela en met uw gespaarde geld vertrok u in februari 2016 naar Panama omwille van dezelfde redenen waarvoor u initieel naar de Dominicaanse Republiek reisde. U werkte er gedurende één week illegaal in een carwash. U verbleef in totaal vijftien dagen in Panama alvorens u terugkeerde naar Venezuela. In augustus 2016 reisde u per vliegtuig opnieuw naar de Dominicaanse Republiek, dit keer samen met uw partner. U bracht later ook om uw kind en de drie kinderen van uw partner over naar de Dominicaanse Republiek. U werkte er opnieuw op het strand als verkoper voor een periode van anderhalve tot twee maanden en u werkte ook als golfcaddie. Uw partner werkte in een discotheek, maar toen ze zwanger werd moest ze stoppen met haar werk. U moest uiteindelijk uw vrouw en de kinderen terug naar Venezuela sturen omdat u de lasten voor hen niet meer kon dragen. U besloot zelf om de Dominicaanse Republiek te verlaten en Europa te reizen. U verliet de Dominicaanse Republiek op 16 juni 2018 en reisde per vliegtuig naar België waar u op dezelfde datum aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 juni 2018. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela de onveiligheidssituatie, gecreëerd door de collectivo's en de gewapende bendes, alsook de slechte economische situatie. U wijst daarbij op de toenemende inflatie en het gebrek aan levensmiddelen, nutsvoorzieningen en medicatie in Venezuela.

Ter staving van uw verzoek legt u voor: uw identiteitskaart, uw paspoort, een kopie van het paspoort van uw partner, de vliegtickets en hotelreservaties, de kopieën van de geboorteaktes van uw twee kinderen, en die van de drie kinderen van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u onder meer slachtoffer te kunnen worden van de slechte veiligheidssituatie en de bendes, omwille van de slechte politieke situatie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 30/10/2018, p.4). U wijst er op dat de politie haar macht misbruikt en de autoriteiten niets doen om moorden te onderzoeken tenzij het slachtoffer iemand met een hoog profiel is (CGVS p.4-5). Ook had u schrik gedood te kunnen worden omdat u 's nachts werkzaam was onder meer als bewaker en in een woonwijk woonde waar bendes actief zijn (CGVS p.4-5). Geconfronteerd met de bemerking dat u ander werk kon zoeken, zegt u dat er amper werk is en er geen vast werk te vinden is (CGVS p.4-5). Nochtans werkte u tot uw vertrek uit Venezuela niet meer als bewaker, maar reeds een jaar als 'valet', iemand die de wagens van anderen parkeert in een uitgaansbuurt in Caracas waar veel restaurants zijn (CGVS p.6).

Na aandringen haalt u uiteindelijk één persoonlijk incident aan waarbij u zegt getuige te zijn geweest van een overval waarbij iemand werd vermoord (CGVS p.5). Dat u getuige zou zijn geweest van een overval met dodelijke afloop is op zich betreuenswaardig, maar bij dit incident was u enkel getuige, waardoor uit dit feit bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade kan worden geput. U werpt bovendien deze getuigenis nooit op als een rechtstreekse vluchtaanleiding, noch tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 20 juli 2018 (vragenlijst CGVS vraag 5), noch op uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS d.d. 30 oktober 2018 (CGVS p.3-4). Uit uw getuigenis op zich kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. U verklaarde tot slot zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten of met medeburgers in Venezuela (vragenlijst CGVS d.d. 20 juli 2018 vraag 2.7).

Het CGVS stelt dan ook vast dat u geen persoonlijke incidenten, bedreigingen of een persoonlijke vrees aanhaalt om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meermaals gevraagd naar de concrete aanleiding voor uw vertrek uit Venezuela blijft u louter en alleen heel algemeen de onveilige situatie aanhalen en de slechte socio-economische situatie (CGVS p.4). Deze motieven ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk).

Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U bent immers een volwassen man met werkervaring in verschillende sectoren (CGVS p.6). U had bovendien werk tot aan uw vertrek uit Venezuela, gezien u zelfs verlof aanvraag om te kunnen vertrekken (CGVS p.6). Daarnaast beschikte u in Venezuela weliswaar niet over een eigen huis, maar kon u wel een kamer huren in het huis van uw zus (CGVS p.5). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat uw zus u ter wille is om u te helpen en onderdak te verlenen. U verklaart ook een goede relatie met uw moeder en ze werkt tot de dag van vandaag als leerkracht in een school (CGVS p.5). uw zus werkt dan weer voor de overheid, op een ministerie en uw broer in de horeca (CGVS p.5-6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten slagen er eveneens niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, de kopie van het paspoort van uw partner, de kopieën van de geboorteaktes van uw twee kinderen, en die van de drie kinderen van uw partner zijn louter een bewijs van identiteit. Uw identiteit, die van uw partner, en die van jullie kinderen staan niet ter discussie. De vliegtickets en hotelreservaties legt u ten slotte voor om uw reis en geplande verblijf in België aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 januari 2019 een schending aan van “*het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen*”; “*van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*”; “*het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de rechten van de verdediging het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*.”.

Verzoeker meent dat hem de subsidiaire bescherming op basis van het artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dient worden toegekend en verwijst naar objectieve bronnen. Verzoeker betoogt dat de ernst van de situatie blijkt uit het rapport “*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*” van 16 juli 2018. Hij haalt aan dat er sprake van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers. Hij verwijst tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Hij stelt dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift ‘The Lancet’ van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel “*The collapse of the Venezuelan health system*” van 7 april 2018. Verzoeker verwijst tevens naar de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 en dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is. Hij wijst tevens op de afwezigheid van overheidsdata en haalt verder aan dat er ernstige voedseltekorten zijn en dat de scholingsgraad achteruit gaat. Verzoeker wijst op het “*Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018*” van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij haalt tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt van een land dat ineens stort (Knack “*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*” van 29 augustus 2018). Verzoeker stelt dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoeker haalt aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR “*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*” van maart 2018). Hij wijst op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018.

Aangaande de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar een arrest van het Hof van Justitie ("*Aboubacar Diakité t/ Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*") van 30 januari 2014 (C-285/12)) en naar een arrest van de Raad van 17 juli 2017. Hij voert aan "*dat in casu er elementen bestaan die tonen dat het geweld in Venezuela gekenmerkt is door zijn intensiteit, willekeurigheid en de organisatie van de gewapende groeperingen*". Hij citeert dienaangaande uit "*COI Focus: Venezuela: situation sécuritaire*" van 20 april 2018, "*Inter-American Commission on Human Rights, Situation of Human Rights in Venezuela, 31/12/2017*" "*Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA), Venezuela : Les groupes mafieux et paramilitaires, 22 novembre 2016*" (over geweld ten aanzien van de bevolking, collectivos, criminele bendes en drugsbendes), "*HRW, Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela, 29/11/2017*" (over personen die zich kritisch uiten ten aanzien van het regime), "*UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, june 2018*" (over personen met dissidente meningen) en "*UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings', 22 June 2018*" (over de straffeloosheid). Volgens verzoeker blijkt hieruit "*dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zeker organisatie, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers*" en dat verzoeker bijgevolg aantoonde "*dat hij een serieus risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict*".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten: "*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela, 16 juli 2018*", "*UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, jun 2018*", "*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*", gepubliceerd 29 augustus 2018", "*UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on the Outflow of Venezuelans , March 2018*", "*Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA), Venezuela : Les groupes mafieux et paramilitaires, 22 novembre 2016*", "*HRW, Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela, 29/11/2017*" en "*UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings', 22 June 2018*".

Bij aanvullende nota van 21 november 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- *COI Focus Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens*
- *COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018*
- *Venezuela. Situational update and 2019 outlook*
- *Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)*
- *Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)*
- *10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)*
- *AI-Venezuela 2017-2018*
- *The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)*
- *Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)*
- *Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)*
- *The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)*
- *Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)*
- *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)*".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de onveiligheidssituatie, gecreëerd door de *colectivos* en de gewapende bendes, en de slechte economische situatie (notities van het persoonlijk onderhoud van 30 oktober 2018 (hierna: notities), p. 4-5). Verzoeker wijst daarbij op de toenemende inflatie en het gebrek aan levensmiddelen, nutsvoorzieningen en medicatie in Venezuela (notities, p. 4).

2.4.2. Verzoeker verduidelijkt dat hij bij terugkeer naar Venezuela vreest om slachtoffer te kunnen worden van de slechte veiligheidssituatie en de bendes, omwille van de slechte politieke situatie (notities, p. 4). Hij wijst er tevens op dat de politie haar macht misbruikt en de autoriteiten niets doen om moorden te onderzoeken tenzij het slachtoffer iemand met een hoog profiel is (notities, p. 4-5). Ook stelde hij schrik te hebben gedood te kunnen worden omdat hij 's nachts werkzaam was als bewaker en in een woonwijk woonde waar bendes actief zijn (notities, p. 4-5). Erop gewezen dat verzoeker ander werk kon zoeken, antwoordde hij dat er amper werk is en er geen vast werk te vinden is (notities, p. 4-5). Nochtans werkte hij tot zijn vertrek uit Venezuela niet meer als bewaker, maar reeds een jaar als *'valef'*, iemand die de wagens van anderen parkeert in een uitgaansbuurt in Caracas waar veel restaurants zijn (notities, p. 6). Uit verzoekers verklaringen blijkt aldus dat zijn vrees kadert in de algemene (veiligheids)situatie in Venezuela.

2.4.3. Niettemin verzoeker meermaals en herhaaldelijk werd gevraagd naar de concrete aanleiding voor zijn vertrek uit Venezuela bleef verzoeker algemeen verwijzen naar de onveilige situatie en de slechte socio-economische situatie. Na aanmoediging van de *protection officer* haalde verzoeker uiteindelijk één persoonlijk incident aan waarbij hij getuige zou zijn geweest van een overval waarbij iemand werd vermoord (notities, p. 5). Uit verzoekers verklaringen kan echter niet blijken dat hij hierom zelf gevisieerd werd. Verzoeker haalde deze getuigenis op geen enkel moment aan als een rechtstreekse vluchtaanleiding, noch tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch gedurende zijn persoonlijk onderhoud. Uit verzoekers getuigenis op zich kan dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Venezuela een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade worden geput. Daarenboven gaf verzoeker aan dat hij zelf nooit problemen gehad heeft met de autoriteiten of met medeburgers in Venezuela (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen persoonlijke incidenten, bedreigingen of een persoonlijke vrees aanhaalt en de door verzoeker aangehaalde feiten - de socio-economische en onveiligheidssituatie - geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b)*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c)*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

2.5.3. Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, herneemt de Raad dat verzoeker geen politiek profiel heeft en dit als zodanig ook niet poneert.

2.5.4. In de mate dat verzoekende partij ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt hij dat, hierbij verwijzend naar de bij verzoekschrift neergelegde objectieve informatie over Venezuela dat er sprake is van ernstige voedseltekorten, van een volledig falende gezondheidszorg is en dat gewag wordt gemaakt van extreem hoge moordcijfers. Hij verwijst tevens naar het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, dat de instorting van de gezondheidszorg rapporteert. Hij stelt dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijk tijdschrift 'The Lancet' van de instorting van de gezondheidszorg spreekt in haar artikel "*The collapse of the Venezuelan health system*" van 7 april 2018. Verzoeker verwijst tevens naar de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 en dat hieruit blijkt dat de situatie sinds 2016 verslechterd is. Hij wijst tevens op de afwezigheid van overheidsdata en haalt verder aan dat er ernstige voedseltekorten zijn en dat de scholingsgraad achteruit gaat. Verzoeker wijst op het "*Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018*" van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij haalt tevens aan dat ook in de pers gewag gemaakt wordt van een land dat ineens stort (Knack "*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*" van 29 augustus 2018). Verzoeker stelt dat het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat veel Venezolanen het land ontvluchten, zoals blijkt uit boven aangehaald rapport van UNHCR. Verzoeker haalt aan dat de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de VN in maart 2018 heeft meegedeeld dat er bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het maar tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR "*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*" van maart 2018). Hij wijst op gelijkaardige bemerkingen in de COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018.

2.5.5. De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

2.5.6. Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: "*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*"

2.5.7. Uit de voorliggende gegevens kan niet blijken dat verzoekende partij medische problemen heeft. Hoe dan ook dient zij zich te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.5.8. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

2.5.9. In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*”. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

2.5.10. Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift de socio-economische situatie in Venezuela – hierbij wijzend op de ernstige voedseltekorten, de falende gezondheidszorg, de achteruitgaande scholingsgraad en het grote aantal reeds gevluchte Venezolanen – en verwijst naar objectieve bronnen (“*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*” van 16 juli 2018; rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018; The Lancet “*The collapse of the Venezuelan health system*” van 7 april 2018; COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018; “*Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018*” van het Ministerie van Buitenlandse Zaken; Knack “*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*” van 29 augustus 2018; UNHCR “*Guidance Note on the outflow of Venezuelans*” van maart 2018). De Raad herneemt dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij ingeval van terugkeer naar Venezuela in een menssonwaardige situatie zou terechtkomen. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in verzoekers land van herkomst en algemene rapporten en krantenartikelen die deze situatie beschrijven volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk in een menssonwaardige situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zou terechtkomen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Venezuela buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor verzoeker in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

2.5.11. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft. Ook het door verzoeker aangehaalde UNHCR rapport stelt dit niet.

2.5.12. Waar verzoeker nog bijkomend en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, steunt hij zich hierbij op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. *“Verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een verkeerde interpretatie van de eisen van het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet heeft gericht. Zij stelt bovendien ook vast dat bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld”*. Verzoeker verwijst naar de uitspraak van het Europese Hof van Justitie in zijn arrest *“Aboubacar Diakité t/ Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* van 30 januari 2014 (C-285/12) en naar het arrest van de Raad nr 189.763 van 17 juli 2017. Verzoeker meent dat de verschillende bendes, paramilitaire groeperingen actief zijn in Venezuela en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking. *“In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid”*. Verzoeker wijst op de collectivos, de criminele bendes, de drugsbendes en de rapporten van HRW van 2017 (stuk 8), OHCHR (stuk 4) en UN News Services (stuk 9), waarin wordt gesteld dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en er straffeloosheid heerst.

Verzoeker besluit dat deze elementen bevestigen dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zekere organisatie, zonder dat de overheden bereid zijn om een effectieve bescherming aan zijn staatsburgers te bieden.

2.5.13. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”. Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie.

Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat, zoals verzoeker zelf aangeeft, uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan zodat er geen concrete elementen voorliggen waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.14. De overige door verzoeker voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Verzoekers identiteitskaart, paspoort, de kopie van het paspoort van zijn partner, de fotokopieën van de geboorteaktes van zijn twee kinderen en die van de drie kinderen van zijn partner zijn louter een bewijs van identiteit, wat niet ter discussie staat. De vliegtickets en hotelreservaties kunnen slechts verzoekers reisweg en gepland verblijf in België staven, wat niets bijbrengt aangaande zijn voorgehouden asielmotieven.

2.5.15. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. X), wat in het verzoekschrift wordt nagelaten.

2.5.16. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van zijn asielmotieven en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht en het verwijzen naar algemeenheden, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5.17. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK